

worden gebracht, tot een offer aan de goden te bewegen, in een lange queue opgesteld, en vraagt de prefect naar buiten te komen en te komen zien.

„Spectaculum pulcherrimum:
egena cogit agmina
inopesque monstrans praedicat:
hi sunt opes ecclesiae ²⁵).”

O schouwspel vol van schoonheid! Zie,
hij brengt bijeen der armen schaar
en wijst op de nooddruftigen:
die zijn de schatten van de kerk! ³⁴, p. 256)

Of, in de woorden van Prudentius ²⁶):

„Hoc est monile ecclesiae,
his illa gemmis comitur,
dotata sic Christo placet,
sic ornat altum verticem.”

Dit is het parelsnoer der kerk,³⁴)
deze juwelen zijn haar tooi,
om deze bruidsschat mint de Heer
zijn bruid, om deze diadeem.

De prefect knarsetandt van woede (ook hier klinkt psalm 112 mee, vers 10: paus Leo zegt „Fremet ergo praedo frustratus”: dus knarsetandde de bedrogen rover). Op een rooster laat hij Laurentius langzaam braden. Op weg naar de martelplaats geeft deze blinden het gezicht, „caecos, quos signo crucis illuminavit”, blinden, die hij met het kruisteken ziende maakte; onder de indruk daarvan laat zich Hippolytus met nog een ander dopen; een soldaat, in de liturgie Romanus geheten, ziet tijdens de martelingen een schone jongeling, een engel, voor Laurentius staan en vraagt gedoopt te worden ²⁷).

Het gelaat van de martelaar blinkt, als dat van Mozes ²⁸) en van Stephanus ²⁹); maar slechts de zojuist door Laurentius gedoopten is het vergund dit te zien, de anderen zijn daarvoor